

Arrest

nr. 299 996 van 12 januari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juli 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 december 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 mei 2017 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna de CGVS) weigert op 16 november 2017 de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient tegen voormelde beslissing hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 202 462 van 16 april 2018 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 27 september 2021 dient verzoeker wederom een verzoek om internationale bescherming in. De CGVS verklaart het verzoek niet-ontvankelijk op 27 september 2021.

Op 6 oktober 2021 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Op 14 februari 2023 is verzoeker door de correctionele rechtbank van Brussel bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden waarbij hij als dader of mededader, zich schuldig gemaakt heeft aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, met verzwarende omstandigheden, de inbreuk gepleegd zijnde tegenover een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar – verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning, bezit, aankoop, vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik).

Op 21 juni 2023 is verzoeker weerhouden in het penitentiair complex te Brugge.

Op 13 juli 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.10.2021 en geactualiseerd op 06.05.2022, 23.05.2023 en 07.07.2023 werd ingediend door :

*J., A. K. (R.R.: ...)
nationaliteit: Sierra Leone
geboren te Freetown op (...)2001
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 08.05.2017 een eerste Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd afgesloten op 16.04.2018 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 13.06.2017 kreeg betrokkene voogd aangewezen. Op 27.04.2019 bereikte betrokkene de leeftijd van 18 jaar en werd het voogdij beëindigd. Op 27.09.2021 diende betrokkene een tweede VIB in. Deze werd op 30.11.2021 niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkene werd op 21.06.2023 weerhouden in het penitentiair complex te Brugge waar hij momenteel verblijft.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan één jaar en iets meer dan twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft de verwijzing naar de hangende procedure met betrekking tot het VIB ingediend op 27.09.2021, geven wij volledigheidshalve mee dat deze werd afgerond met name op 30.11.2021.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM

volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene verwijst naar zijn studies aan de (...) te Kortrijk, waar hij het traject zorgplekieren volgt en legt hierbij het inschrijvingsbewijs van het schooljaar 2020-2021 voor. Daarnaast verwijst betrokkene naar artikel 28 en 29 van het IVRK, Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind. We dienen op te merken dat betrokkene reeds bij indienen van de aanvraag de meerderjarige leeftijd had bereikt en hij derhalve niet langer leer- of schoolplichtig is. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. We merken uit volledigheid op dat indien betrokkene wenst in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf als student, hij hiervoor de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet dient te volgen.

Daarnaast beweert betrokkene dat het niet zeker is of hij in Sierra Leone dezelfde opleiding zal kunnen blijven volgen. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die zijn bewering kan staven. Het blijft echter bij een blote bewering.

Daarenboven merken we nogmaals op dat betrokkene de meerderjarige leeftijd heeft bereikt en hij derhalve niet langer leer- of schoolplichtig is.

Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van zijn sociale banden. Ter staving legt hij enkele steunbetuigingen en getuigenverklaringen voor (zie stukken 12, 15, 16, 18 en 19 bij de aanvraag 9bis).

Echter, uit deze steunbetuigingen en getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een sociaal leven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen".

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de modern communicatiemiddelen contact kan houden met zijn sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Daarnaast vraagt betrokkene om rekening te houden met de familiale omstandigheden en verwijst hierbij naar het arrest Maslov t. Oostenrijk betreffende het gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor van familiale banden in België. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die zijn bewering kan staven. Het blijft echter bij een blote bewering. Bovendien verklaart betrokkene in zijn VIB d.d. 08.05.2017 dat beide ouders en twee zussen nog in Sierra Leone verblijven en verklaart hij geen familie te hebben in België. Betrokkene legt geen bewijzen voor die het tegendeel aantonen. Dit kan derhalve niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene verwijst naar een terugkeer naar Tunesië. Betrokkene dient echter niet terug te keren naar Tunesië, aangezien hij een burger is van Sierra Leone.

Betrokkene beweert dat er nog steeds rekening moet gehouden worden met de covid-19 pandemie en dat reizen vanuit België ten zeerste wordt afgeraden. Dit element kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Immers, de coronapandemie heeft de hele wereld geraakt, waardoor overal ter wereld een risico op besmetting bestaat. Elk contact met andere personen houdt een risico op besmetting in, eender waar ter wereld en dus ook tijdens reizen en in het land van herkomst. Net daarom worden juist hygiënemaatregelen gehanteerd om het risico op besmetting te minimaliseren. Betrokkene toont niet aan dat hij niet – zoals dat het geval is voor verplaatsingen in België en contact met andere personen in dit land – voor zijn verplaatsing naar Sierra Leone en zijn verblijf aldaar de nodige hygiënemaatregelen in acht kan nemen om de kans op besmetting te minimaliseren.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat momenteel internationale vluchten niet langer beperkt zijn en internationaal luchtvaartverkeer opnieuw toegelaten en mogelijk is.

Daarnaast verwijst betrokkene naar zijn bijzonder kwetsbaarheid als persoon zonder verblijfsvergunning. Hij verwijst hiervoor naar een artikel van 17.03.2020 van vluchtelingenwerk. Doch legt hij geen concrete persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn bewering te staven, op zijn minst van bewijs dienen te leveren. De loutere vermelding van dit element volstaat niet om aanvaard te kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene blijft bij deze algemene verklaring en past deze niet toe op zijn persoonlijke situatie. Daarnaast verklaart deze bijzondere kwetsbaarheid in België niet waarom betrokkene de aanvraag tot verblijfsvergunning niet in het land van herkomst kan indienen.

Betrokkene haalt de Portugese beslissing aan om alle personen zonder verblijfsvergunning tijdelijk te regulariseren aan en verwijst hierbij naar een artikel van solidair van 30.03.2020. Echter, de loutere verwijzing naar deze rechtspraak, zonder meer, vormt geen buitengewone omstandigheid. Bovendien gaat dit artikel over een tijdelijke algemene toestand in een ander land dan het land van herkomst en land waar deze huidige 9bis aanvraag wordt ingediend, met name België. Betrokkene legt geen bewijzen voor waarom dit toepasbaar zou zijn op zijn eigen persoonlijke situatie. Hij toont niet aan op welke wijze een Portugese beslissing rechtstreeks op zijn persoonlijke situatie toepasbaar is. Tevens toont betrokkene niet aan waarom een Portugese beslissing hem zou verhinderen om de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.

Daarnaast beweert betrokkene dat er in België ook gepleit wordt voor een dergelijke beslissing en verwijst hij hierbij naar een artikel van 02.04.2020 van vrt. Betrokkene blijft bij een zeer algemene verklaring, het pleiten van, en legt geen concrete bewijzen voor met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie. Wederom toont betrokkene niet aan waarom het pleiten voor een dergelijke beslissing hem ervan zou weerhouden de aanvraag tot machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst in te dienen. Het louter inroepen van één artikel, volstaat niet om te staven dat hij de geijkte procedure in zijn land van herkomst niet kan volgen. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Vervolgens beweert betrokkene niet te beschikken over de nodige financiële middelen om zich naar zijn land van herkomst te verplaatsen. Hij beweert dat het quasi onmogelijk is om in zijn land van herkomst terug te vallen op de hulp van anderen. Deze beweringen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Het is wederom aan betrokkene om op zijn minst een begin van een bewijs voor te leggen die zijn beweringen kunnen staven. Het blijft bij blote beweringen. Betrokkenen legt geen bewijzen voor dat niemand van zijn familie of vrienden niet langer woonachtig zou zijn in Sierra Leone en dat hij daarbij niet zou kunnen logeren. Daarnaast staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Tevens beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten.

Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene verwijst naar de verklaringen van beleidsverantwoordelijken met betrekking tot het migratie- en regularisatiebeleid. Hij verwijst hiervoor naar drie artikels, zie stuk 22, stuk 23 en stuk 7 van de 9bis aanvraag.

Het louter verwijzen naar deze verklaringen vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene verwijst naar algemene verklaringen en past deze niet toe op zijn specifieke situatie. Betrokkene legt geen bewijzen voor met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie. Daarnaast verklaart betrokkene niet waarom deze verklaringen hem ervan zouden weerhouden om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.

Tenslotte haalt betrokkene aan dat door de afstand het contact tussen betrokkene en zijn raadvrouw zeer moeilijk, zelf quasi onmogelijk zou zijn. Dit kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene gebruik kan maken van de moderne communicatiemiddelen zoals telefoon, internet, etc.... om alzo het contact met zijn advocaat te onderhouden.

De elementen van integratie (dat betrokkene sinds 2017 in België verblijft, dat betrokkene vrijwilligerswerk doet bij A., dat betrokkene op bijzondere wijze geïntegreerd is in onze samenleving, dat betrokkene de

taal geleerd heeft, dat betrokkene een groot sociaal netwerk heeft opgebouwd, dat betrokkene zich wil inzetten voor de Belgische samenleving, dat betrokkene een meerwaarde is voor de Belgische samenleving, dat betrokkene zich spontaan aanmelde bij speelpleinwerking W., dat betrokkene een vrijwilligersovereenkomst werd aangeboden om te werken als animator, dat betrokkene na afstuderen onmiddellijk aan de slag kan, getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 30 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor 8 jaar. Tegen voormelde beslissingen dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder de rolnummers 301 599 en 301 602.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

De thans bestreden beslissing stelt immers:

Betrokkene verwijst naar zijn studies aan de (...) te Kortrijk, waar h, het traject zorgplekieren volgt en legt hierbij het inschrijvingsbewijs van het schooljaar 2020-2021 voor. Daarnaast verwijst betrokkene naar artikel 28 en 29 van het IVRK, Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind. We dienen op te merken dat betrokkene reeds bij indienen van de aanvraag de meerderjarige leeftijd had bereikt en hij derhalve niet langer leer- of schoolplichtig is. Deze elementen kunnen bijgevolg met aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. We merken uit volledigheid op dat indien betrokkene wens! in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf als student, hi hiervoor de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet dient te volgen.

Daarnaast beweert betrokkene dat het niet zeker is of hij in Sierra Leone dezelfde opleiding zal kunnen blijven volgen. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het is aan betrokkene om op z'n minst een begin van bewijs voor te leggen die zijn bewering kan staven. Het blijft echter bij een blote bewering. Daarenboven merken we nogmaals op dat betrokkene de meerderjarige leeftijd heeft bereikt en hij derhalve met langer leer- of schoolplichtig is.

De thans bestreden beslissing laat echter volgend argument ongemoeid:

Dergelijke garanties kunnen niet gegeven worden als verzoeker van de ene dag op de andere dag zou moeten terugkeren naar Sierra Leone. Verzoeker niet toestaan in België te verblijven zou betekenen dat hij zijn school zou moeten stopzetten, waardoor hij geconfronteerd zal worden met een niet in te halen achterstand.

Dit is aldus een eerste reden waarom de thans bestreden beslissing het beginsel van de materiële motiveringsverplichting j° art. 9bis VW schendt.

II.1.2. Vervolgens wijst de verzoekende partij op haar sociale banden in België (eigen onderlijning):

1.3.3. Langdurig ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied - toepassing van artikel 8 E. V.R.M. Zoals hierboven reeds werd aangehaald kwam verzoeker in België toe in 2017. Sindsdien verblijft hij ononderbroken in ons land.

Verzoeker wenst dan ook een potentiële schending van artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in te roepen als buitengewone omstandigheid, indien van hem vereist zou worden terug te keren naar Tunesië, enkel en alleen om daar een verzoek in te dienen. De Raad van State heeft bevestigd dat de toepassing van het EVRM een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (R.v.St. 12 Oktober 2001, nr. 99.769).

Naast de bescherming van het familie- en gezinsleven, bestaat er ook de ruimere notie van het privéleven. Eén van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM is immers het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nr. 640 en 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Verzoeker wenst in dit licht het arrest Maslov t. Oostenrijk van het EVRM te benadrukken. In deze zaak sprak de Grote kamer van het EH RM zich op 23 juni 2008 uit tegen de uitzetting van een veroordeelde jongvolwassene. De Grote kamer was van oordeel dat er sprake is van een gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen indien sprake is van een afhankelijkheid.

Daarenboven, en van belang in casu, was de Grote kamer in dit arrest ook van oordeel dat de sociale binding tussen vreemdelingen en de gemeenschap waarin ze leven deel uitmaakt van het concept privéleven, zoals vermeld staat in artikel 8 EVRM. Het ging in dit arrest immers over een jongeman die al zodanig lang in Oostenrijk verbleef dat al zijn banden met zijn thuisland volledig verdwenen waren en hij wél zeer sterke banden met Oostenrijk had ontwikkeld.

In casu is, door het langdurige verblijf op het Belgische grondgebied, een niet te negeren band ontstaan met de Belgische maatschappij. Dit blijkt duidelijk uit de hierna beschreven vergevorderde integratie, waardoor elke sociale band in het land van herkomst definitief is doorgeknijpt.

Gelet op bovenstaande internationale rechtspraak kan verzoeker niet anders dan zijn aanvraag in België in te dienen.

Er kan geen enkele termijn geplakt worden op de duur van deze scheiding, waardoor er geen garanties zijn dat artikel 8 E.V.R.M. niet geschonden zal worden.

Verzoeker hoopt op begrip voor zijn situatie en verzoekt rekening te houden met de familiale omstandigheden. Het hoeft geen betoog dat het voor verzoeker uiterst moeilijk, zo niet onmogelijk, is om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De verwerende partij repliceert hierop:

Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van zijn sociale banden. Ter staving legt hij enkele steunbetuigingen en getuigenverklaringen voor (zie stukken 12,15,16,18 en 19 bij de aanvraag 9bis). Echter, uit deze steunbetuigingen en getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een sociaal leven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RW het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke schending om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653. Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de modern communicatiemiddelen contact kan houden met zijn sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Daarnaast vraagt betrokkene om rekening te houden met de familiale omstandigheden en verwijst hierbij naar het arrest Maslov t. Oostenrijk betreffende het gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor van familiale banden in België. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die zijn bewering kan staven. Het blijft echter bij een blote bewering. Bovendien verklaart betrokkene in zijn VIB o.d. 08.05 2017 dat beide ouders en twee zussen nog in Sierra Leone verblijven en verklaart hij geen familie te hebben in België. Betrokkene legt geen bewijzen voor die het tegendeel aantonen. Dit kan derhalve niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene verwijst naar een terugkeer naar Tunesië. Betrokkene dient echter niet terug te keren naar Tunesië, aangezien hij een burger is van Sierra Leone.

De verzoekende partij verwijst voornamelijk naar haar sociale banden in België, wat niet verwonderlijk is, gelet het feit dat zij hier als minderjarige toekwam.

Zij verwijst hiervoor ook naar wat zij uiteengezet heeft in het ten gronde luik (zie onderlijnde passage hierboven).

"De lessen aan (...)worden gegeven in het Nederlands. De verzoeker spreekt dagelijks Nederlands. Het leren van een volledig nieuwe taal en daarin onmiddellijk les volgen is zeker niet makkelijk, maar verzoeker doet uitstekend zijn best.

Hij wil zich ook tijdens zijn vakantieperiodes nuttig maken voor de maatschappij. Hij melde zich spontaan aan bij speelpleinwerking W. om zijn kandidatuur voor speelpleinanimateur in te dienen.

Na een eerste kennismaking was de speelpleinverantwoordelijke, mevrouw Z. T. meteen enthousiast over zijn motivatie en beweegredenen:

"In dit gesprek werd duidelijk waarom hij animateur wou worden. Met als hoofddoel om kinderen en jongeren een leuke zomervakantie te bezorgen, maar alsnog om zijn taal- en sociale vaardigheden wat beter te kunnen ontwikkelen. Voor mij waren dit redenen genoeg om A. toe te laten binnen onze ploeg!" (stuk 12, verklaring van Z.T., speelpleinverantwoordelijke en verklaring van N.N., hoofdanimateur)

De verzoeker werd een vrijwilligersovereenkomst aangeboden om te werken als animateur (stuk 14).

De verzoeker deed het uitstekend tijdens zijn eerste zomer als animateur. Zowel zijn collega's als de kinderen waren razen enthousiast:

"Hij werd snel opgenomen in de groep en was niet bang voor nieuwe uitdagingen. De kinderen en andere animatoren zijn heel graag bij hem. Ik zelf, als speelpleinverantwoordelijke, was zeer tevreden over A. Hij zette zich dan ook de ganse zomer bikkell hard in om de kinderen een leuke zomervakantie te schenken. Na een geslaagde start, kijk ik uit om opnieuw samen te werken met A. " (...)

“A. is een zeer positief persoon, hij is altijd zeer vrolijk en vrolijkt alle kindjes op met zijn supergrote lach. Hij is altijd bezig met wat hij moet doen en luistert ook als er iets gevraagd wordt van hem. Hij laat zich niet doen, hij haalt zijn gelijk ook als er onrecht gebeurt. A. is een topanimator en brengt sfeer bij de kinderen en medeanimatoren.” (stuk 12)

Dat de heer J. zich wil inzetten voor de Belgische samenleving wordt ook getuigd door zijn contextbegeleider, de heer Y. B.:

“Tijdens ons eerste gesprek viel zijn burgerzin meteen op. A. wil deel uitmaken van onze samenleving, in ruil wil hij ook geven aan onze maatschappij. Zijn engagement als vrijwilliger bij A. omschrijft hij als een wederdienst aan de Vlaamse samenleving. Hij wil in ruil voor de steun die hij ontvangt zijn tijd nuttig besteden ten dienste ervan.” (stuk 15, verklaring van de heer Y. B.)

Zijn vrienden omschrijven de heer J. als “een zonnetje in huis”, een echte trouwe vriend waar je altijd op kan rekenen. Ondanks zijn precaire situatie zet hij zich ten volle in om een beter leven voor zichzelf uit te bouwen:

“A. is een enthousiaste leerling, die vooral op zichzelf constant op zoek is naar informatie en antwoord op zijn vragen over de wereld. Onze conversaties draaien dan ook erg vaak uit op politieke, historische en religieuze thema's. Hij is ook slim.

Het is soms moeilijk weliswaar, om zijn studierichting of stage vol te houden, maar dat is voor mij ook zo. En zonder stabiele thuissituatie met ondersteunende ouders zou ik nu geen universiteitsstudent zijn. A. kan het allemaal aan en doet het meestal (helemaal) alleen”. (stuk 16, verklaring van R. d. G.)

Het hoeft dus geen betoog dat de heer J. alle kansen heeft gegrepen om zich volledig te integreren in de Belgische samenleving. Verzoeker is duidelijk een meerwaarde voor onze Belgische maatschappij. De heer J. wil in België zijn toekomst verder uitbouwen en is bereid hiervoor mee te helpen aan de ontwikkeling van onze maatschappij.”

De verwerende partij lijkt hierover te kijken, want zij motiveert hier niets over en stelt op het einde van de beslissing zelfs:

De elementen van integratie (dat betrokkene sinds 2017 in België verblijft, dat betrokkene vrijwilligerswerk doet bij A., dat betrokkene op bijzondere wijze geïntegreerd is in onze samenleving, dat betrokkene de taal geleerd heeft, dat betrokkene een groot sociaal netwerk heeft opgebouwd, dat betrokkene zich wil inzetten voor de Belgische samenleving, dat betrokkene een meerwaarde is voor de Belgische samenleving, dat betrokkene zich spontaan aanmelde bij speelpleinwerking W., dat betrokkene een vrijwilligersovereenkomst werd aangeboden om te werken als animator, dat betrokkene na afstuderen onmiddellijk aan de slag kan, getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Nochtans werd er wel degelijk naar verwijzen bij de buitengewone omstandigheden, in het kader van de analyse van artikel 8 EVRM. Het is aldus ten onrechte dat de verwerende partij deze elementen niet bekeken heeft.

Zo stelde de Raad reeds, zie RvV nr. 205 020 dd. 7 juni 2018 (eigen onderlijning):

3.8. Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of verweerder in een situatie die een inmenging vormt in het privéleven van verzoeker, alle relevante gegevens waarover hij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privéleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

3.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een belangenafweging maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar dat zij enkel is toegespitst op verzoekers gezinsleven dat hij zou leiden met zijn moeder, zussen, een broer en een niet erkend minderjarig kind.

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn

belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637)

Om dezelfde reden schendt ook de thans bestreden beslissing het beginsel van de materiële motiveringsverplichting j° art. 9bis VW en art. 8 EVRM.

II.1.3. In het verzoek tot humanitaire regularisatie stelde de verzoekende partij tevens het volgende omtrent de zich in haar situatie voordoende buitengewone omstandigheden:

1.3.5. Gebrek aan financiële middelen

Verzoeker beschikt niet over de nodige financiële middelen om zich naar zijn land van herkomst te verplaatsen.

Ondertussen verblijft hij bijna 4 jaar in België, waar hij op minderjarige leeftijd aankwam. Het is voor hem quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst terug te vallen op de hulp van anderen. Verzoeker zou bijgevolg in een hotel moeten verblijven tijdens de procedure van zijn aanvraag. Dit is voor hem een onbetaalbare uitgave.

De verwerende partij repliceert hierop:

Vervolgens beweert betrokkene niet te beschikken over de nodige financiële middelen om zich naar zijn land van herkomst te verplaatsen. Hij beweert dat het quasi onmogelijk is om in zijn land van herkomst terug te vallen op de hulp van anderen. Deze beweringen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Het is wederom aan betrokkene om op zijn minst een begin van een bewijs voor te leggen die zijn beweringen kunnen staven. Het blijft bij blote beweringen. Betrokkenen legt geen bewijzen voor dat niemand van zijn familie of vrienden niet langer woonachtig zou zijn in Sierra Leone en dat hij daarbij niet zou kunnen logeren. Daarnaast staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Tevens beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten.

Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Belangrijk is de zinssnede: "Niet verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen."

De reguliere weg impliceert immers dat de aanvraag in Ivoorkust, Abidjan wordt ingediend, zie <https://diplomatie.belgium.be/nl/naar-België-komen/visum-voor-België> (stuk 3). De diplomatieke post in Sierra Leone is immers niet bevoegd voor visumaanvragen.

De gevolgtrekking van de verwerende partij is dus verkeerd. Zelfs al zou de verzoekende partij naar Sierra Leone kunnen terugkeren en daar bij familie kunnen logeren, quod non, dan nog kan op die basis niet worden geargumenteed dat er geen hindernissen zijn om naar Abidjan (Ivoorkust) te gaan om aldaar de aanvraag in te dienen. De verwerende partij vergaloppeert zich dus en schendt hier opnieuw artikel 9bis VW j° het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

II.1.4. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM heeft geschonden."

2.2 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt: *"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in de bestreden beslissing dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoeker geeft in zijn middel aan van mening te zijn dat hij zijn school moet stopzetten indien hij van de ene dag op de andere dient terug te keren naar Sierra Leone waardoor hij geconfronteerd wordt met een niet in te halen achterstand.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verwijst naar zijn studies aan de (...) te Kortrijk, waar hij het traject zorgplekieren volgt en legt hierbij het inschrijvingsbewijs van het schooljaar 2020-2021 voor. Daarnaast verwijst betrokkene naar artikel 28 en 29 van het IVRK, Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind. We dienen op te merken dat betrokkene reeds bij indienen van de aanvraag de meerderjarige leeftijd had bereikt en hij derhalve niet langer leer- of schoolplichtig is. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. We merken uit volledigheid op dat indien betrokkene wenst in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf als student, hij hiervoor de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet dient te volgen.

Daarnaast beweert betrokkene dat het niet zeker is of hij in Sierra Leone dezelfde opleiding zal kunnen blijven volgen. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die zijn bewering kan staven. Het blijft echter bij een blote bewering.

Daarenboven merken we nogmaals op dat betrokkene de meerderjarige leeftijd heeft bereikt en hij derhalve niet langer leer- of schoolplichtig is.”

Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat hij de meerderjarige leeftijd heeft bereikt en bijgevolg niet langer leer- of schoolplichtig is. Het feit dat verzoeker in 2020-2021 school heeft gevolgd geeft aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Verzoekers scholing vond evenwel plaats tijdens zijn illegaal verblijf, nadat de weigeringsbeslissing van de CGVS werd bevestigd door de Raad. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker sinds 21 juni 2023 is opgesloten in het penitentiair complex te Brugge waardoor verzoeker bezwaarlijk de gemachtigde kan verwijten dat hij zijn scholing (tijdelijk) dient te stoppen.

Vervolgens wijst verzoeker op zijn sociale banden in België. Hij verwijst wederom naar de uiteenzetting in zijn aanvraag omtrent zijn langdurig ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied en de toepassing van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat hij dagelijks Nederlands spreekt en in de zomer als animator heeft gewerkt. Zowel de kinderen als zijn collega's op de speelpleinwerking waren zeer enthousiast. Verzoeker stelt dat verweerder deze elementen niet heeft beoordeeld in het kader van artikel 8 van het EVRM en zijn privéleven in België.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van ordelichheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In zoverre verzoeker van mening is dat de bestreden beslissing een ongerechtvaardigde inbreuk vormt op zijn privéleven en de motivering in dit verband niet voldoende is, wijst de Raad op wat volgt. Verweerder geeft in de bestreden beslissing op zich niet aan te betwisten dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Hij wijst wel op het volgende:

“Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van zijn sociale banden. Ter staving legt hij enkele steunbetuigingen en getuigenverklaringen voor (zie stukken 12, 15, 16, 18 en 19 bij de aanvraag 9bis).

Echter, uit deze steunbetuigingen en getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een sociaal leven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd

als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de modern communicatiemiddelen contact kan houden met zijn sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.”

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en/of privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond. In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van deze verdragsbepaling oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst of verblijf. De Raad merkt op dat verweerder in de bestreden beslissing slechts heeft aangegeven dat de verplichting om de aanvraag in te dienen vanuit Sierra Leone enkel een “eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied” betekent. In weerwil van verzoekers betoog blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening is gehouden met de getuigenverklaringen en met zijn sociaal leven opgebouwd in België. Waar verzoeker stelt dat zijn sociaal leven niet kan worden onderbroken toont hij nog niet aan dat verweerders beoordeling is aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid of kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont niet aan dat enig specifiek aspect inzake zijn privéleven in België onterecht niet in de beoordeling is betrokken. Evenmin toont hij concreet aan dat het enkele gegeven dat hij voor het indienen van de aanvraag moeten terugkeren naar Sierra Leone maakt dat hij de banden met België zou verliezen of dat zijn belangen disproportioneel worden benadeeld. Verzoeker maakt m.a.w. niet aannemelijk dat zijn belangen op het Belgische grondgebied van die orde zijn dat deze door een tijdelijke verwijdering ernstige schade worden toegebracht. Het kwam aan verzoeker toe om in zijn aanvraag duidelijk uiteen te zetten welke omstandigheden hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst of verblijf om aldaar hun aanvraag in te dienen.

Verzoeker betoogt nog dat hij geen financiële middelen heeft om terug te keren en tijdelijk te verblijven in Sierra Leone. Bovendien dient verzoeker zich te richten tot de Belgische ambassade in de Ivoorkust, wat weldegelijk een onoverkomelijke hindernis voor hem vormt.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) waarop hij kan beroep doen om terug te keren. Tevens beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing gewezen op zijn verklaring in zijn verzoek om internationale bescherming van 8 mei 2017 dat zijn beide ouders en twee zussen nog in Sierra Leone verblijven terwijl hij geen familie heeft in België. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift stelt dat hij zich naar de Ivoorkust moet begeven om een aanvraag in te dienen, merkt de Raad op dat verzoeker dit element niet heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en bijgevolg kan verzoeker verweerder bezwaarlijk verwijten niet te hebben gemotiveerd over dit element. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aantoont dat er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont niet concreet aan dat de beoordeling inzake de ingeroepen buitengewone omstandigheden incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. In dit verband moet ook in herinnering worden gebracht dat volgens het EHRM enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding kan geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat er *in casu* sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Samenvattend stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van verzoeker niet toelaat vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet, net zomin als een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN